

poměru k přidělené půdě (Malý zákon přidělový). V § 2. odstavci čtvrtém a) tohoto zákona jest uvedeno, že svolení toho není třeba, jde-li o zcizení s rodičů na potomky. Pro povahu uvedeného obmezení přidělců pozemků a trvání tohoto obmezení nezaniklo oprávnění Státního pozemkového úřadu ani citovaným předpisem t. zv. Malého zákona přidělového. Oprávnění to jest opodstatněno účelem, by bylo splněno národohospodářské a tudíž též sociální poslání pozemkové reformy a soud není oprávněn přezkoumávati podmínky a trvání tohoto oprávnění. Správně proto stěžovatel v rekursu vytýká, že se původní přidělci vyhnuli převodem nedílu na svého syna bez souhlasu Státního pozemkového úřadu splnění celé řady závazků, které podle zákonů o pozemkové reformě převzali, zejména podle zákonů o podpoře stavebního ruchu. Jde o zákonné obmezení vlastnictví ve veřejném zájmu a, nepřihlížel-li prvý soud k tomuto obmezení a knihovní žádosti o vklad práva vlastnického tohoto rolnického nedílu pro Martina H-a ml. vyhověl, aniž žadatelé o tento vklad předložili zmíněný souhlas Státního pozemkového úřadu, posoudil věc právně mylně.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Je mylný názor dovolacího rekurenta, že k převodu rolnického nedílu s jeho rodičů na něho nebylo zapotřebí svolení Státního pozemkového úřadu. Ustanovení § 8 druhý odstavec úvěrového zákona ze dne 11. března 1920, čís. 166 sb. z. a n., jehož se dovolací rekurent pro svůj názor dovolává a podle něhož není třeba souhlasu Státního pozemkového úřadu, jde-li o převod mezi manželi nebo s rodičů na děti, týká se převodů nemovitostí, na nichž vázne zákaz zcizení podle odstavce prvního uvedeného paragrafu, to jest z důvodu poskytnutého úvěru. To vychází ze souvislosti odstavce druhého uvedeného paragrafu s odstavcem prvním téhož paragrafu a vychází to též z úvěrového zákona v jeho celku. Vázne-li na nemovitosti zákaz zcizení z důvodu jiného nebo vázne-li zákaz zcizení kromě z důvodu úvěru ještě z jiného důvodu, jest dbáti též ustanovení platných pro zákaz zcizení z onoho jiného důvodu a ustanovení odstavce druhého § 8 úvěrového zákona k volnosti zcizení nestačí. V projednávaném případě jde o převod rolnického nedílu, o jehož zcizení (převodu) platí § 37 přidělového zákona čís. 81/1920 a tu je potřebí svolení Státního pozemkového úřadu, i když jde o zcizení (převod) s rodičů na děti. Svolení ono prokázáno nebylo a rekursní soud právem proto (§ 94 čís. 1 knih. zák.) žádost o vklad převodu zamítl.

Čís. 12802.

Má-li býti rozhodčí výrok podle § 46 českého honebního zákona exekučním titulem (§ 1 čís. 16 ex. ř.), musí jeho právní moc a vykonatelnost býti potvrzena všemi rozhodci podle druhého odstavce § 54 ex. ř.

(Rozh. ze dne 14. září 1933, R I 703/33.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě rozhodčího výroku podle § 46 českého honebního zákona. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Prvý soud povolil mobilární exekuci, ač vymáhající strana v exekučním návrhu tvrdila, že čtvrtý rozhodce odepřel výrok podepsati. Podle § 3 ex. ř. může být povolena exekuce jen na základě exekučních titulů v §§ 1 a 2 ex. ř. uvedených a patří mezi tyto tituly podle § 1 čís. 16 ex. ř. výroky rozhodců a soudů rozhodčích. Podle §§ 592 a 594 c. ř. s. jest rozhodčí výrok bezúčinným, není-li vyhotovení rozhodčího výroku, jakož i prvopis opatřen datem, kdy rozhodčí výrok byl sdělán a všemi rozhodci podepsán. Rozhodcové k žádosti strany mají na vyhotovení rozhodčího výroku písemně potvrditi právní moc a vykonatelnost výroku rozhodčího. Vymáhající strana nepředložila však takovýto výrok rozhodčího soudu a sama v exekučním návrhu uvedla, že čtvrtý rozhodce odepřel výrok podepsati. Povoliv přes to navrhovanou mobilární exekuci, posoudil první soud věc právně mylně.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Při tom není ani třeba řešiti otázku, zda o nálezech smírčích soudů, zřízených podle § 46 zákona o myslivosti pro Čechy ze dne 1. června 1866 čís. 49 z. zák. platí či neplatí předpisy části VI. oddílu 4. civilního řádu soudního o řízení rozhodčím, zejména ustanovení druhého odstavce §§ 592 a 594 c. ř. s. Stačí, že se stěžovatel na základě rozhodčího výroku podle § 46 českého honebního zákona domáhá povolení soudní exekuce. Musí tudíž, dovolávaje se ustanovení exekučního řádu, dáti proti sobě platiti všechny předpisy tohoto zákona. Z těchto předpisů plyne, že, má-li rozhodčí výrok býti způsobilým exekučním titulem (§ 1 čís. 16 ex. ř.), musí jeho právní moc a vykonatelnost býti potvrzena rozhodci podle druhého odstavce § 54 ex. ř. Tak uznal nejvyšší soud již v rozhodnutí sb. n. s. čís. 4774, jehož se stěžovatel sám dovolává. Stěžovatel jest na omylu, domnívá-li se, že podle uvedeného ustanovení zákona není zapotřebí, aby právní moc a vykonatelnost rozhodčího výroku byla podepsána v š e m i rozhodci. Mluví-li § 54 v odstavci druhém o potvrzení »rozhodců«, nelze tomu jinak rozuměti, než že potvrzení musí býti podepsáno v š e m i rozhodci, neboť jinak by musilo býti zákonem ustanoveno, kolik podpisů stačí za uvedeným účelem (srov. rozh. GLU. n. ř. 2123, 3901, kde se dovozuje správnost názoru tuto hájeného zejména též podle dějin vzniku zákona vzhledem k obsahu materiálů). Poněvadž předložený rozhodčí výrok není podepsán všemi rozhodci, jak stěžovatel připouští, nevyhovuje zákonným podmínkám a nelze proto exekuci povoliti. Nebylo tvrzeno, že jeden z rozhodců zemřel anebo že byl jinak zaneprázdněn, a netřeba proto řešiti otázku, co má nastati v takovém případě.